NUNTA UNEI FLORI

BIRÓ LÀSZLÓ PÉTER

Din volumul „Verigi posibile”, apărut în Editura Kriterion, distins cu premiul U.T.C. pe anul 1985, în domeniul literaturii de anticipaţie tehnico-ştiinţifică.

Nava cosmică se apropia de ţinta finală. Manevrele de frînare începuseră, de fapt, cu cîteva ore mai înainte, cînd carcasa bătrînei carapace fusese cuprinsă de o uşoară trepidaţie, avertizîndu-şi pasagerii extenuaţi şi aproape înnebuniţi din pricina spaţiului redus din cabinele minuscule amenajate în cală, în fostele depozite (nava odinioară transportase mărfuri), asupra iminenţei eliberării. Acum, ei se agitau fericiţi în cochiliile strîmte, adunîndu-şi dramul de bulendre risipite pretutindeni, în timp ce gîndurile lor zburau spre pămînturile făgăduite, cutreierînd desişurile incomensurabile ale pădurilor virgine.

Încheind fermoarul magnetic al sacului său minuscul, Rik îşi mai roti o dată privirea: oare n-a uitat nimic? Gestul era inutil, întrucît cotineaţa – denumită în prospecte, cu emfază, cabină – era atît de ajustată pe dimensiunea pasagerului încît pînă şi un ac în plus l-ar fi deranjat amarnic. Cobori hamacul fixat în tavan, se căţără în el cu mişcări îndelung exersate în decursul nesfîrşitului voiaj şi îşi dezmorţi membrele înţepenite, mă rog,

cît îi îngăduiau pereţii. Se întrebă din nou, poate pentru a mia oară: din moment ce călătoria nu se putea asemui deloc cu ceea ce promiseseră afişele ţipător colorate, cum va arăta planeta, Paradisul? Dar de-acum, tot un drac, îşi zise, s-a angajat ca timp de doi ani să taie arbori yry şi nu mai e nimic de făcut! Colac peste pupăză, anul planetei este aproape o dată şi jumătate mai lung decît un an convenţional. Îşi răspunse ca de obicei: oricum ar fi acea planetă, tot mai bun trebuie să fie traiul acolo decît să vegetezi la nesfîrşit în catacombele igrasioase ale Planetopolisului, unde soarele nu pătrunde niciodată sau decît să-ţi tîrîi cele şase zile ale săptămînii cu speranţa că duminica asta în cazul în care nu ai înghiţit pînă atunci prea multe somnifere şi ţi-au rămas destui bani în pungă – te vei putea urca, pentru cinci-zece minute, pe acoperişul vreunui turn, alături de cel puţin cincizeci de semeni – cîrtiţe şi, dacă ai noroc, vei putea zări şi soarele, preţ de cîteva clipe. Între timp, ai avea prilejul să căşti gura cu invidie la ferestrele scăldate în lumina naturală tot anul, ale apartamentelor de la suprafaţă, apartamente de lux, cu un preţ inestimabil. Încetul cu încetul, prinse să urască duminica pentru această invincibilă constrîngere, care-l purta, de fiecare dată, împotriva celei mai ferme hotărîri, spre coada şerpuindă, formată în faţa ascensoarelor rapide, alcătuită din indivizi nerăbdători şi înaintînd cu viteza melcului. Pe măsură ce se apropia clipa zborului spre înaltul cerului, ei îşi mişcau din ce în ce mai întărîtaţi picioarele amorţite de aşteptare, înghiontind spinările celor din faţă, gîrbovite de cine ştie ce munci, în timp ce scrutau cu gelozie grupurile celor ce reveneau de sus, beţi de fericire, veghind ca nu cumva vreun obraznic cu punga plină să se infiltreze în rîndul lor, al celor care aşteptau. Ajunşi în ascensor, priveau cu admiraţie şi invidie la lift-boy-ul, îmbrăcat într-un superb costum alb, despre care cei bine informaţi spuneau hotărît că îşi putea permite să petreacă, în fiecare duminică, mai multe ore (fireşte, în raţii de cinci-zece minute) în aerul curat şi tare de la suprafaţă. Manipulanţii erau, bineînţeles, foarte conştienţi de postura lor de semizei. Unii aveau chiar obiceiul să lovească cu dispreţ pasagerii tremurînd de emoţia aşteptării, în timp ce alţii nici nu-i băgau în seamă pe aceşti nevolnici. Asistase, de altminteri, la o scenă – pînă şi amintirea ei îi făcea rău, cînd o fetiţă (era, probabil, prima ei călătorie, cadou de ziua onomastică) încercase să atingă cu un deget uniforma albă-strălucitoare şi gîrbaciul liftierului o lovise instantaneu cu atîta cruzime de parcă ar fi alungat o gîză sîcîitoare. Oamenii nu îndrăzniseră nici măcar să schiţeze un protest, iar părinţii fetiţei se străduiau doar să astupe gura copilului care îşi plîngea durerea şi dezamăgirea.

Graţie unei strategii psihologice bine puse la punct, cei ce se înapoiau

de sus, ameţiţi de privelişte, dădeau cu ochii de afişele ţipător colorate, de înălţimea unui etaj, promiţînd planete minunate, pe care oamenii făceau plajă, copiii se hîrjoneau pe pajişti nefiresc de verzi, sub raze de sori strălucind prietenos pe ceruri incredibil de albastre. Toate oferite alături de posibilitatea unei înavuţiri rapide, în condiţii nespus de avantajoase. Nu, nu era vorba nicidecum de dorinţa de a-i alunga, erau doar cu toţii cetăţeni cu drepturi egale ai Planetopolisului, se creau mai degrabă asemenea condiţii de trai încît oamenii părăseau planeta din proprie iniţiativă, acceptînd voluntar o muncă de rob sub razele cine ştie cărei stele îndepărtate.

Începură să sune sirenele. Era semnalul de începere a manevrelor de coborîre. Pe pilot îl durea în cot de încărcătura de la bord, menajîndu-şi mai degrabă motoarele şi aşa hodorogite. Ochiurile plaselor de dormit intrau dureros în carnea pasagerilor, care încă suportau cu bucurie ultimele şi cele mai cumplite zguduituri: sosiseră în paradisul făgăduit.

Un şir lung de oameni şerpuia dinspre pista de stîncă netedă a cosmodromului spre blocul piramidal al bazei, care se înălţa ceva mai încolo. Clădirea arăta ca şi cum proiectanţii ar fi avut intenţia să-şi bată joc de nenorociţii ce soseau acolo. Ei au omis ferestrele. Blocul de culoarea oţelului îşi etala silueta sumbră în mijlocul peisajului mirific, cu nenumărate nuanţe de verde Dar noii veniţi nici nu luau în seamă lipsa ferestrelor, ei nu aveau ochi decît pentru oceanul de verdeaţă. Ici şi colo, cîte un emigrant îngenunchea la marginea drumului, pentru a mîngîia cu degete tremurătoare covorul vegetal catifelat. Rik simţi, la rîndu-i, că-i revine încrederea în sine, destul de zdruncinată în timpul lungului voiaj. Simţea o dorinţă puternică de a face un gest vesel, ştrengăresc. Dacă acasă, în Planetopolis, ar fi avut de la cine să înveţe cum se face una ca asta, acum ar fi fluierat şi ar fi sărit ca broasca, de bună seamă, dar în catacombele Planetopolisului n-a putut vedea pe nimeni făcînd asemenea nebunii, aşa că merse în tăcere înainte, strîngîndu-şi valijoara sub braţ, integrat în şirul anonimilor ce avansau spre piramida cenuşie.

De la intrare fură mînaţi spre subsol, unde se aflau băile şi magaziile. Rik tremura uşor de dorinţa băii fierbinţi mult visate, dar aştepta resemnat, în faţa ghişeului de la intrarea în magazie, ţinînd sub braţ rufele şi valijoara. Un tip în uniformă, plimbîndu-şi degetele pe claviatura unui calculator portabil, înregistra datele celor ce aşteptau, murmurate rebegit şi cu temere. Apoi apăsă pe braţul fiecăruia un senzor, care, după o înţepătură abia sesizabilă, emise îndată cartela individuală. Nu după multă vreme, Rik ajunse şi el la ghişeu. Magazionerul iritat îi smulse din mînă bagajul şi cartela. Ultima fu introdusă în aparat, iar lucrurile – aruncate pe tejghea, în

timp ce el, Rik, era împins în cabina holometrului.

— Trăzni-v-ar meteoriţii, turmă de berbeci netoţi ce sînteţi! Nu ştiţi nici măcar cum se iau în primire efectele. Care diavol mi-a adus pe cap o asemenea trupă de gîngavi, habar nu am!

Rik, aflat în cabină, înregistră cu spaimă peroraţia, în timp ce de pe banda transportoare începură să cadă, una cîte una, piesele echipamentului. Magazionerul începu din nou să urle:

— Ia-ţi bulendrele şi cară-te, neghiobule! Crezi că am timp să mă uit la tine toată ziulica, cum tremuri în cabină?

Dar, în ciuda potopului de ocări, nu era de rea-intenţie, astfel că-l ajută pe Rik să-şi adune pachetele unul cîte unul şi numai după aceea îl atacă pe următorul client.

După cîţiva paşi, coridorul se lărgea, devenind, o sală în care novicii îşi depuneau bagajele pe mesele orînduite la metru. Ei examinau cu multă stîngăcie echipamentul, încercînd să ghicească la ce anume foloseşte şi cum se poate îmbrăca. Cîţiva veterani, însoţindu-şi mişcările cu vorbe de duh, se străduiau să-i ajute pe cei mai nepricepuţi. Judecînd după uzura hainelor de pe dînşii se putea deduce că străbătuseră deja cîteva sute bune de kilometri prin junglele Paradisului. Unul dintre ei se îndreptă păşind legănat spre Rik, care stătea şi privea nedumerit spre ceilalţi. Pe obrazul lui bronzat abia dacă se putea ghici acea nuanţă uşor violacee apărută sub acţiunea soarelui peste culoarea caracteristică, sinilie, a pielii marţienilor. Vorbea uşor sîsîit, cum se vorbeşte în genere în coloniile marţienilor.

— E, ce facem, frăsioare? N-ai mai văzut nicicînd un asemenea echipament de vînător-pionier?

Cu gesturi sigure, despături salopeta prevăzută cu un soi de glugă, apoi i-o aruncă lui Rik, vorbind continuu:

— Să ştii, gluga este de mare folos, e drept că se cam agaţă crengile de ea, iar dacă o bagi în salopetă te incomodează, dar cu timpul te vei obişnui.

Cît ai clipi îl şi îmbrăcă pe tînărul nostru cu destul de complicatul veşmînt, apoi îi atîrnă de centură diferite ustensile, avînd deocamdată pentru Rik o menire misterioasă, după care, făcînd un pas înapoi, îşi contemplă „opera” cu satisfacţie.

— Te-ai făcut un flăcău pe cinste, îi spuse. La vederea ta o să se minuneze toţi xirincşii.

— Ce sînt xirincşii? întrebă Rik.

— O să afli, băieţaş, fără îndoială, s-s-s-, sîsîi marţianul, vădit înveselit şi, înainte ca Rik să-i poată mulţumi pentru ajutor, se îndreptă, tot legănîndu-se ca un răţoi, spre următorul nepriceput.

A doua zi, la primul curs teoretic, Rik află ce este un xirincs. Vreo treizeci de băieţi se înghesuiau, timoraţi, în jurul meselor, avînd înaintea lor cartelele cu date primite la sosire. Îşi aşteptau instructorul. După un timp, în cameră năvăli un tip vînjos, roşcovan şi tuns scurt. Omul se urcă cu paşi milităroşi pe estrada pe care se afla tabloul de comandă şi întinzîndu-şi picioarele se trînti pe un scaun. Pe uniformă purta însemnele gradului său: cosmomaior.

— Îi salut pe vajnicii pionieri! tună spre novicii vădit încurcaţi în manipularea calculatoarelor aşezate pe mese.

— Daţi-le naibii de cutii, continuă el, ceea ce vă voi povesti acum nu veţi uita curînd, de bună seamă.

Rik constată că pe această planetă nu se obişnuieşte să te recomanzi.

— Ciuliţi-vă urechile, feciori! În primul rînd: vă sfătuiesc să daţi uitării, cît mai curînd, tot ceea ce aţi citit în prospecte. Paradisul nu este staţiune de odihnă, ci o planetă care pare blîndă, fiind însă cu atît mai parşivă. Voi nu aţi fost transportaţi aici de la o distanţă de cîteva sute de ani-lumină ca să vă îngrăşaţi stînd cu burta la soare, ci pentru a livra cît mai mult lemn de copaci yry. Chiar dacă vă veţi cocoşa doborîndu-i. Dacă nu veţi reuşi să livraţi lemn suficient veţi fi încarceraţi şi vi se va da numai un sfert din raţia de alimente. V-o spun din experienţă proprie. Eu am început ca şi voi. Catacombele Planetopolisului sînt chilii angelice în comparaţie cu carcerele de aici. Să nu se creadă că tăiatul lemnelor e joacă de copii, că totul se reduce la a îndrepta fierăstrăul ultrasonic spre copac. Există un necaz despre care, de bună seamă, nu vi s-a spus nimic la biroul de recrutare: xirincşii nu sînt de acord cu defrişarea pădurilor. Ce sînt aceia xirincşi? Un răspuns precis şi autorizat nu există. Societatea nu se preocupă de această chestiune. Pe membrii ei îi preocupă un singur aspect: navele de transport să ducă acasă cît mai mult lemn de yry, fie că le place xirincşilor, fie că nu. S-ar putea să fie fiinţe raţionale, dar s-ar putea şi să nu fie: sigur este doar că pot îngrădi orişicui libertatea de mişcare. Au, se pare, harul de a paraliza centrii nervoşi motori prin intermediul bioundelor. Cîtă vreme nu ai intenţia să dobori copaci, poţi chiar să-i mîngîi – cu toate că nu vă recomand s-o faceţi dar de cum îţi aminteşti pentru ce te afli în pădure, devii, pe dată, la fel de neajutorat ca un nou născut. Inutil să mai adaug că atunci nici nu te lasă să-l atingi. Se ambalase atît de mult în peroraţie încît nici nu observă că schimbase modul de folosire a prenumelui personal.

Xirincşii îi suscitară într-atît interesul lui Rik, încît timid, cu un gest amintind de cel al şcolarilor, ridică mîna.

— Spune, încuviinţă cosmomaiorul.

— Cum arată xirincsul?

— Nu te teme, mă voi îngriji ca încă azi să-i cunoşti îndeaproape. Mai tîrziu vei fi bucuros dacă n-o să-i vezi cel puţin jumătate de oră.

În cazul lui Rik însă, şi spre deosebire de ceilalţi, prezicerea instructorului nu s-a adeverit. El nu i-a urît pe xirincşi, dar ţinea asta în mare secret. Cînd ceilalţi îi înjurau, el prefera să tacă. De altfel, pionierii-vînători – cum erau numiţi tăietorii de lemne, din motive necunoscute – se întîlneau destul de rar, cutreierînd în general jungla de unii singuri şi cercetînd unde s-ar putea aciua un arbore yry cît de plăpînd, în preajma căruia să nu se afle vreun xirincs, ori să se afle unul gata să înflorească. Cînd aceste plante îşi deschideau potirele albe, imense, uneori de înălţimea unui etaj, ele deveneau timp de o oră-două – în ocazii destui de rare li se pîrguia fructul – neputincioase faţă de oameni. Dacă un tăietor norocos dădea peste un xirincs cu petalele în deschidere, el se aşeza la pîndă şi aştepta pînă i se închidea potirul, apoi îl „decapita” degrabă, pentru că ulterior putea tăia atîţia arbori yry cîţi puteau căra în spate. Apoi avea grijă să nu afle nimeni de locul unde dăduse norocul peste el, dar, de regulă, cei de la Bază îl detectau de îndată şi, chiar dacă pilotul navei de transport îşi ţinea gura şi nu-l dădea în vileag (fenomen destul de rar), colegii îşi urmăreau ortacul precum o haită de lupi flămînzi – victima. Deseori, lîngă un xirincs vestejit se găseau şi cadavre de oameni. Bacteriilor plantei nu le plăceau ţesuturile umane. Societatea închidea ochii la asemenea incidente, pe ei interesîndu-i doar lemnul de yry.

Avînd o oarecare şansă, Rik scăpase pînă acum nevătămat din asemenea capcane şi nici nu s-a întors vreodată cu mîna goală. Acest ultim drum s-a dovedit a fi însă nenorocos, pentru că nu reuşi să procure nici măcar o crenguţă. Rezervele fiindu-i pe terminate, trebuia să se înapoieze negreşit la Bază. Ce-i drept, ar fi putut proceda şi invers, să se depărteze şi să ceară o suplimentare de provizii prin radio. Ar fi putut scăpa, astfel, doar cu o serioasă săpuneală pentru lipsa de prevedere, dar, nu ştia nici el de ce, parcă-i trecuse tot cheful de asemenea peregrinări. Decise să se întoarcă, fie ce-o fi. Va afla, pe propria-i piele, cum anume sînt acele carcere, că doar n-au să-l ţină acolo pînă-n ziua de apoi. Mergea agale, cu pasul omului plictisit, nu mai cerceta desişurile în căutarea arborelui yry. Deodată, înaintea lui se ivi ceva alb strălucitor, aşezat în vîrful unui lujer lung şi drept, care domina frunzele cărnoase, înzestrate cu ghimpi ameninţători. Stînd pironit în faţa acelei privelişti; observă, în treacăt, fără nici un fel de interes, că lîngă xirincsul înflorit se afla un pîlc de arbori yry tineri. Cu privirea fixată asupra florii începu să-şi descheie maşinal curelele echipa-

mentului greu. Oboseala îi trecu, în timp ce un sentiment ciudat puse stăpînire pe el: fu copleşit de o mare şi stranie linişte, se simţi de parcă s-ar fi reîntors acasă, dar nu în infernul din Planetopolis, ci într-un cămin adevărat, în stare să-i ofere mîngîiere, care-l aştepta cu o căldură şi mai minunată decît cea promisă de afişele mincinoase. Totodată, i se fixă în minte ideea că ar trebui să aştepte pînă cînd xirincsul îşi închide potirul, iar după aceea să-l distrugă. Aşa ar fi fost cel mai indicat. Curiozitatea îi dădea ghes să se apropie de plantă, dar era convins că xirincsul ori îşi va folosi drept scut frunzele ţepoase, ori îl va paraliza pur şi simplu. Dar nu s-a întîmplat astfel. Frunzele se mişcară într-adevăr, însă, în loc să-şi îndrepte ghimpii spre el, cele de pe ramurile inferioare, ce porneau direct din tulpină, se răsuciră cu ghimpii înăuntru, formînd o scară destul de comodă, pe care se putea ajunge la potir, iar cele din vecinătatea petalelor albe se retraseră, ospitaliere, la o parte, lăsînd calea liberă spre miracolul scînteietor. Urcă, fără frică, şi constată că acel potir, ce părea aproape străveziu, era alcătuit în realitate din petale groase, cerate. Împins de curiozitate, se aplecă asupra florii. Una din frunze se mişcă, un ghimpe îi zgîrie faţa.

Se retrase pentru o clipă, apoi se aplecă iar. I se păru că şi frunza pe care stătea l-ar fi ajutat să poată contempla floarea mai în voie. Nu se simţea deloc primejduit, cu toate că ştia că nimeni, pînă atunci, nu se încumetase să pornească pe un astfel de drum. De cum se aplecase deasupra minunii albe, din rana făcută de ghimpe se prelinse o picătură proprie. Catifeaua violacee a stigmatului sorbi cu nesaţ minusculul strop de sînge. Floarea, primind parcă, tocmai ceea ce dorea cu ardoare, începu încet să se închidă, iar frunzele pe care stătea păreau că-l avertizează: atenţie, a venit timpul coborîrii. De cum puse piciorul pe pămînt, frunzele îşi scoaseră ghimpii pentru a ocroti floarea acum închisă. Urechea recepţionă un zumzet mai întîi slab, apoi din ce în ce mai puternic, frunzele tremurau uşor pe lujerul lung, iar zumzetul deveni din ce în ce mai limpede: xiiirincs – xiiirincs – vui întreaga plantă.

Ştia bine: acum ar fi fost momentul să apuce fierăstrăul cu ultrasunete şi să distrugă planta, dar în acelaşi timp simţea că nu o va face şi că floarea, la rîndul ei, ştia asta, că nu-i va pricinui nici un rău. Melodia se înteţea din ce în ce, petalele potirului căzură una cîte una, iar sub ele pulsa deja o membrană ce creştea văzînd cu ochii după fiecare zvîcnire mai puternică. Efortul plantei era impresionant. Simţea cum se opinteşte fiecare celulă storcîndu-şi pînă şi ultimul strop de energie pentru a-şi pîrgui rodul cît mai curînd. Se gîndi că buna cuviinţă i-ar pretinde să lase acum floarea singură, în sforţarea ei miraculoasă. Dar nu merse prea departe. Se aşeză sub un

copac din apropiere, aruncînd din cînd în cînd o privire spre boabă: oare ce va fi? Pînă atunci, nici un tăietor de lemne nu văzuse încă un fruct de xirincs, deoarece ori de cîte ori au întîlnit o plantă înflorită au ucis-o imediat.

Membrana ajunsese de mărimea unui copil de zece ani şi continua să crească. Lujerul susţinea cu dificultate o asemenea povară, începuse să se aplece spre pămînt, iar pulsaţiile se înteţiră într-atît încît, nu mai reuşea să deosebească impulsurile. I se părea că fructul creşte continuu. Planta începu să dea semne de oboseală, durerile extenuante ale facerii au vestejit cununa inferioară de frunze. Rik se ridică emoţionat, intuind că acum florii nu-i păsa nici măcar de propria-i existenţă, jertfindu-şi întreaga energie pentru formarea rodului. Autoanihilare, dorinţa de a se perpetua cu orice preţ, oferea un spectacol tulburător.

Rik privea fenomenul cu pumnii strînşi, cu unghiile înfipte în carne şi tremurînd din tot corpul. Nu-şi putea desprinde ochii de membrana care se afla în continuare. Xirincsul se vestejise de tot, doar lujerul se mai străduia să se ţină drept, dar şi el se încovoie sub povara rodului tot mai dolofan pe care-l mai despărţeau de sol doar cîţiva centimetri. În clipa în care vîrful membranei umflate ca un sac s-a sprijinit de pămînt, lujerul s-a frînt, nemaîncercînd să-şi revină. Vestejirea urca tot mai sus, cuprinzînd în cele din urmă întreaga plantă, oferindu-i rodului pînă şi ultimii stropi ai sevei sale dătătoare de viaţă.

Membrana părea lipsită de viaţă şi Rik era dezamăgit. Se aştepta să vadă ceva deosebit, demn de efortul la care asistase. Curiozitatea îl împinse spre membrană. Suprafaţa pieloasă a fructului se vălurea aproape imperceptibil. O atinse cu luare-aminte, dar îşi retrase mîna deîndată, surprins: coaja era caldă şi elastică. Ceva se mişca înăuntrul ei, într-un mod ciudat, de parcă cineva ar fi vrut să se elibereze de acolo.

Nu avu prea mult răgaz pentru gîndire. Coaja se sparse brusc. Rik nu-şi putea crede ochilor: dintre bucăţile de membrană zdrenţuite şi flască se ivi o mînă cu cinci degete, de nuanţă verzuie, în timp ce printre crăpături se scurgea un lichid strălucitor. Apucă mîna care cerea ajutor şi o trase spre el. Membrana se desfăcu în întregime, în faţa bărbatului uimit apărînd o fată de o rară frumuseţe, cu trupul îmbrăcat într-o peliculă şi ea strălucitoare. De cum îşi deschise ochii căută instinctiv soarele. Îşi întinse braţele spre cascada de lumină, sorbind, minute în şir, razele mîngîietoare. Cînd se întoarse din nou spre Rik, de pe pielea ei dispăruse pelicula strălucitoare. Bărbatul privea încremenit, asemenea unui idol de sare, făptura dinaintea sa. Fata era profund umană, însă nu pămînteană. Obrazul alcătuit din

elemente cunoscute oglindea cu totul altceva, misterul fiindu-i conferit nu atît de nuanţa de verde-pal, cît de surîsul ei deosebit. Era un zîmbet aidoma cu al florilor ce se scoală în primele raze de soare ale dimineţii, ochii ei negri-strălucitori scînteiau ca două picături de rouă. Trupul zvelt şi mlădios amintea de verticalitatea lujerului de crin. Cununa de păr bogat, verde-închis, i se revărsa pe umeri, precum pletele sălciilor în adierea vîntului.

Rik nu îndrăznea nici măcar să se mişte. Fata se apropie de el şi atunci un fulger îi străbătu tot corpul. Prima mîngîiere, asemenea atingerii aripii unui fluture, îi destinse muşchii obrazului, iar braţele înlănţuiră cu putere mijlocul firav al fetei. Spaţiul şi timpul încetară să mai existe în jurul lor. Trăiau numai prin şi pentru sine.

Soarele, pregătindu-se să apună, desenă două umbre aplecate una spre cealaltă. O adiere răcoroasă răsfiră părul fetei. Ea mîngîie tristă ochii închişi ai lui Rik, apoi se ridică. Privirea bărbatului o însoţi pînă cînd, cu paşi nesiguri, dispăru în desişul florilor. Rik nu schiţă nici un protest, ştia că fata trebuie să plece. Se ridică, ochii lui priviră împrejur pentru ca să-şi fixeze pentru totdeauna în memorie locul întîmplării, acest loc care de-acum încolo va fi sinonimul noţiunii de fericire şi de „acasă”, în stare să şteargă amintirea coridoarelor strîmte ale peşterii Planetopolismului împreună cu cea a oamenilor-cîrtiţe, posaci, mişunînd mereu de-a lungul lor.

Abia mişcîndu-se, se ridică, în timp ce privirea-i iscoditoare i se opri de cîteva ori asupra xirincsului mort, dar nici nu se gîndi să se apuce de tăiatul lemnelor, nici măcar atunci cînd îşi prinse de salopetă unealta, respectiv fierăstrăul cu ultrasunete. Părăsi grăbit poiana. N-ar fi suportat ca vreo navă de transport să profaneze locul. Merse aproape toată ziua şi doar spre seară emise semnalul de recepţie. Pilotul navei, care sosi nu peste multă vreme, îl privi pe tăietorul de lemne întors din expediţie cu mîna goală cu o vădită dezaprobare. Se prea poate să-l fi compătimit în sinea lui, dar avu grijă să tacă, să nu-şi trădeze sentimentele.

Lui Rik nu-i era foame, nu-l chinuia nici întunericul adînc al carcerei. Puteau să-i pedepsească doar trupul, gîndurile lui reveneau mereu în acea poiană. Mîngîierile vaporoase ale Florei – astfel o botezase în sinea lui pe fată – alungau senzaţiile chinuitoare ale realităţii. Nu ţinea socoteala zilelor scurse de cînd era închis şi nu ştia cît timp va dura detenţia, îi era total indiferent. Paznicii s-au mirat, la început; de purtarea-i ciudată, apoi au convenit că tipul şi-a pierdut minţile, n-au de ce să se mai preocupe de el. De cele mai multe ori, Rik nu-i băga în seamă, nici cînd vreunul dintre ei îi arunca în treacăt raţia mizeră de mîncare.

Totul decurgea conform obişnuinţelor, pînă cînd, într-o zi, pilotul unei

nave mari de transport zări de sus un grup de oameni. Era ceva neobişnuit ca atît de mulţi tăietori de lemne să se adune la un loc în junglă. Bănuitor, coborî mai aproape. Erau cu toţii în pielea goală, femei şi bărbaţi laolaltă. Chemă de îndată Baza.

— Baza, aici 132, recepţie.

— Aici Baza, recepţie. Ce se întîmplă, 132?

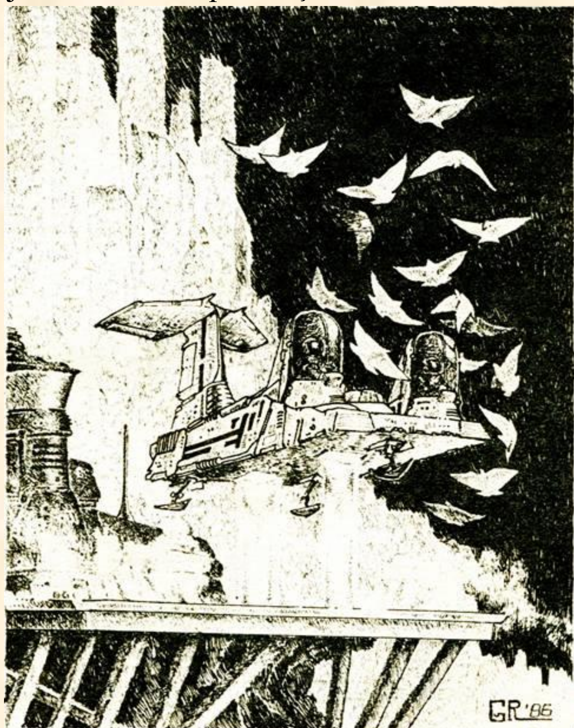
— Văd un grup de oameni în pielea goală, în careul 007. Sînt trei femei şi patru bărbaţi.

— 132! Repetă! răsună în căşti ordinul dispecerului.

— Repet: am zărit un grup de oameni în pielea goală în careul 007, trei femei şi patru bărbaţi. M-au observat şi ei. N-au încercat să fugă, dar nici nu-mi fac semne. Mă urmăresc cu atenţie.

— Rămîi în zonă. Îţi vom trimite întăriri.

Pilotul continuă să supravegheze zona, zburînd în cerc deasupra grupului de oameni care-l priveau impasibili, fără să-l provoace. Nu peste multă vreme îşi făcură apariţia siluetele zvelte ale spiderelor de vînătoare. Unul din cele trei părăsi formaţia năpustindu-se spre grup, gata să atingă pămîntul, dar ei n-au schiţat nici un gest cînd aparatul a zbîrnîit deasupra lor. Pilotul auzi schimbul de mesaje radio dintre spidere şi bază.

— Aici baza. Imaginea a fost bună, într-adevăr par a fi oameni, Dar nici un bărbat dintre aceia nu figurează în evidenţa noastră, cît despre femei, cu atît mai puţin. Distrugeţi-i!

— Am înţeles! răspunse comandantul detaşamentului.

Pilotul se cutremură, într-atît erau de umani şi păreau de inocenţi cei de jos. Cele trei spidere se îndreptară în unghi ascuţit spre grup, zburară deasupra lui, dar nu se petrecu nimic, în căşti se auzeau numai ţipete de mînie şi de spaimă.

— Nu putem acţiona!

— Aici Baza, repetă!

— Aici 01, repet: nu putem acţiona manetele de decuplare ale proiectilelor, sîntem imobilizaţi de o forţă necunoscută.

Căştile se cufundară într-o tăcere mormîntală, se auzea numai zumzetul frecvenţei de emisie. Apoi automatul de comunicaţie trecu pe frecvenţa de alarmă.

— Atenţie! Atenţie! Aici Baza. Întoarceţi-vă numaidecît! Vînătorii-pionieri să-şi lase aparatele pe recepţie ca să-i putem detecta mai lesne.

Baza începu să se agite cuprinsă de panică. Primele grupuri au şi început îmbarcarea. Toţi se grăbeau, ca nu cumva să rămînă în urmă. În cîteva ore piramida cenuşie se goli, conchistadorii se refugiaseră în cosmodromul-bază, aşteptînd în pîntecul unei uriaşe nave de luptă ca pregătirile să ia sfîrşit. Se urcară şi ultimii tehnicieni şi porţile-ecluză etanşe se trîntiră cu mare zgomot.

Nu peste multă vreme motoarele începură să urle şi, trepidînd din pricina supraîncărcăturii, ridicară trupul masiv al navei în aer. Conchistadorii îşi luau tălpăşiţa într-un chip ruşinos, fugind nu de un inamic mai puternic decît ei, nici de teama unui duşman care ar dispune de arme mai teribile decît ale lor, ci de spaima şi de mînia proprie că nu pot ucide. Niciodată şi niciunde în cosmosul infinit n-au primit încă o asemenea lecţie în stare să-i coboare în propriii lor ochi, reducîndu-i la dimensiunile unei fărîme în faţa unei raţiuni ce nu ardea de dorinţa atroce a răzbunării, nu cerea dinte pentru dinte şi ochi pentru ochi, ci a împiedicat numai comiterea altor fărădelegi.

Din toată aceasta degringoladă, Rik n-a văzut nimic. Iureşul evacuării disperate n-a pătruns pînă în carcerele subpămîntene. Aştepta cu răbdare, ştia că odată şi-odată tot îl vor elibera şi atunci o va căuta pe Flora pentru că şi fata îl doreşte. Uneori, deşi vag, îi apărea faţa ei surîzînd încurajator.

Nava se plasă pe orbită şi sincronizîndu-şi viteza cu cea de rotaţie a planetei zbură deasupra Bazei la sute de kilometri înălţime. Oamenii se simţeau de-acum în siguranţă şi se odihneau. Rămăseseră treji numai comandantul şi plantoanele. Comandantul aştepta nu ştia nici el ce, dar ceva trebuia să se întîmple.

Ore în şir s-au rotit împreună cu planeta. Plantoanele priveau spre comandant din ce în ce mai furioase, doreau să se vadă acasă, departe de această planetă misterioasă şi tolerantă, dar tocmai de aceea capabilă să acţioneze în situaţii-limită absolut imprevizibil. Nu puteau pricepe ce anume aşteaptă comandantul stînd la pupitrul de comandă şi privindu-l fix,

cu obrazul crispat.

În fine, se aprinse un bec de control şi unul dintre tehnicieni anunţă:

— Ne cheamă Baza!

— Conectează-mi monitorul, mîrîi comandantul.

Ecranul monitorului se lumină. Camera arăta, fără echivoc, un grup de vreo sută de în divizi ce se îndreptau spre Bază. Comandantul scrîşni din dinţi la vederea oamenilor goi-puşcă.

— Blestemaţii! murmură el.

Cînd grupul ajunse înaintea Bazei, o femeie ieşi din rînd şi pătrunse fără frică prin intrarea întunecată a tunelului subteran.

— Urmăreşte-o! rosti printre dinţi comandantul.

Tehnicianul manevră butoanele. Pe monitor se putea vedea înaintarea femeii prin culoare, coborînd fără preget, tot mai jos, spre celulele carcerelor.

Rik simţi că trebuie să se petreacă ceva neobişnuit. Îl apucă un tremur uşor. Deodată, uşa grea a celulei se deschise şi lumina năvălind înăuntru zugrăvi pe fondul alb conturul siluetei Florei. Fata întinse mîinile spre el, chemîndu-l. Rik porni fără să şovăie. Ştia că, de-acum, tot ce-a fost rău s-a terminat.

Comandantul se ridică brusc şi, făcînd doi paşi, ajunse la pupitrul de comandă. Degetul lui arătător căuta cu înfrigurare butonul pentru autolichidarea Bazei. Însă mîna i se opri ca paralizată, apoi îi căzu inertă de-a lungul trupului. Schiţînd o grimasă, încercă s-o ridice, dar nu reuşi.

Flora îl trăgea cu repeziciune pe Rik după ea, prin culoarele întunecate. Faţa ei exprima o anume nelinişte. Ajunşi la coridorul ce ducea spre ieşire, începură să fugă. Rik observă nu departe de Bază o mulţime de trupuri strînse unul lîngă celălalt. Cînd ajunseră mai aproape, constată că ele erau marcate de semnele epuizării totale. Priveliştea îi evocă efortul xirincsului jertfindu-se în favoarea fructului său. Amintirea, racordată la evenimentele prezentului, avu puterea să proiecteze universul oamenilor la distanţe incredibile.

Ultimele convulsii ale trupurilor contopite îngheţau una cîte una într-o mută nemişcare.

Traducere de P.T. SUGÁR